

Lapvég

Sápadt, szomorkás lány ácsorog a tanári előtt, rám vár. Az ellenőrzőjét szorongatja, kinyitva hátul, az üzenet résznel. Az anyja kéri kusza betűkkel, mentsem fel a leányzót az asznapi kötelmek alól.

– Családi okok miatt... – mondja zavartan.

Mormogok, oké, pótolja. Mindennapos helyzet, indulnék vissza a tanáriba, amikor a tekintetem a lány vézna nyakára esik. A nyak teli van kusza vörös vonallal – gyulladásnak indult karmolással.

Az arcába nézek, megdöbbenek. Az egyébként is sovány teremtés csak árnyéka egykori önmagának. Fakó a tekintete, visszajátszom az iskolaév első hónapját, megdöbbenek, a lány, aki jelest kapott tavaly, idén még egyetlen egyszer nem szólt meg önként az órámon, nem emelte föl a kezét, nem szólt közbe a dolgok lényegére hirtelen rádöbbenek eddig megszokott fegyelmezetlenségével. És én ebből semmit sem vettem észre!

– Nézze – motyogom elkomorulva –, én nem szoktam rákérdezni, mert nem rám tartozik, de most valami miatt érdekelne... mi az a családi ok?

A riadt arc kialszik. Csak apró fintorral jelzi, nem akarja részletezni. Aztán mégis bemozdul valami, halkán, alig hallhatóan, és az első könnycseppek.

– Nem akarok erről beszélni.

– És a nyaka? Macska? Szerető?

Hosszú, üres csend.

– Az apám.

Idétlenül kérdezek rá: volt bunyó?

Volt. Ő az anyját védte. Az ember csépelte, a lányka ráborult az anyjára, és zuhogott az ököl, tépett, karmolt a kéz.

Nézem a gyereket, remeg, olyan kicsi, olyan törekeny, olyan szépen fiatal és fiatalon tiszta, egyszerre gyűlölni kezdem azt az állatot, aki mindezt, aki így. Aki az apja, aki annyi idős lehet, mint én, tehát azt kellene mondani neki, haver, állj le, mert bemosok egyet... Ilyesmit, így, és fontos, hogy nem máshogy.

– Mondja csak, az apja iszik?

Semmibe alácsorgó bágyadt mosoly, bólintás.

Most kellene abbahagyni, elengedni, elküldeni a lányt, ez az a pillanat, amikor még beavatkozás nélkül, csak a tudomásulvétel szintjén...

– És mióta iszik az apja?

– Mióta munkanélküli.

Mondanom kéne valamit, olyasmit, hogy a demokráciának ára van, hogy nézze meg, azért vannak itt eredmények, de csak azt mondhatnám, hogy a parlamenti képviselők lám, már százezreket vágnak zsebre, alanatúr, hogy a vállalkozók partja az intelligens csokornyakkendőkkel és a lerágott foszlott körmökkel az óriási eu-roplakátokon, hogy fel a fejfel, egyszer a székházfeladásokból is csurran-cseppen valami azoknak is, akik dolgoznak vagy dolgoznának, és nem csak azoknak esik le a nagy zsuga, akik vállalkozás modern fedőnévvel panamáznak, de elfog a hányinger, csak vacogom, menjen most az osztályba. Majd megyek én is. Okosabbat ebben a demokráciának becézett magyar riadalomban úgysem tehetek. Megyek, és leadom Madách Imre életét. Ember küzdj...

ZALÁN TIBOR